

WOLFRAM

Szüzekről és démonokról

Korunk betegségének jellegzetes tünete a férfi és a nő kapcsolatának általános válsága. Egy magasból mélybe tekintő szemlélet, első hallásra talán némileg mehökkentő módon, abban a tényben látja a problémák gyökerét, hogy korunk leányai igen zsenge korban végleg elveszítik szüzességüket. Itt természetesen a szellemi, úgymond mágikus szüzességre gondolunk. Korunk leányai igen zsenge korban elveszítik szellemi-mágikus szüzességüket, és soha többé nem is nyerik azt vissza. Hadd világítsuk meg mindezt.

A nő két archetípusának, a szeretőnek és az anyának, a Venus Victrix-nek és a Venus Genetrix-nek, két kvalitás, egy primordiális és egy már alászállottabb felel meg: a szellemi formák felvételére és megtartására való képesség. Az olyan nők, akikben fejlett az első kvalitás, jó szeretők: képesek átadni magukat a férfinak, aki beléjük helyezi szellemi lángját, ideáit. Együtt emelkednek, és végül az Androgünoszban teljesen eggyé is válhatnak. Ennek szimbóluma a szexuális aktus, a férfi magjának a nőbe helyezése. Venus Victrix nem azt jelenti, hogy ő egyedül lenne győztes, hanem azt, hogy reá támaszkodva és vele együtt lehet győzelemre jutni.

Egy ettől nagymértékben független folyamat, amikor a nő megfogam, gyermeket szül és nevel. Mindez a második kvalitásnak, a formák megtartási képességének a szimbóluma. Az olyan nők, akikben ez a kvalitás fejlett, ha egy alkalmas férfi szellemétől és magjától megfogannak, jó anyák lesznek, a család letéteményesei, a háznak és népének központi figurái. A nő szellemi-mágikus értelemben mindaddig szűznek tekinthető, amíg fenn tudja tartani magában a szellemi formák asszimilálásának képességét, és ennek az vet véget, ha szellemi értelemben teljesen anyává válik, amelynek egy szimbóluma, hogy a földi-emberi világban gyermeket szül. Ezért olyan irányzatok, melyek mágikus operációk támaszaként tekintettek szüzekre, a nő szüzességének elvesztését nem az első szexuális aktus révén határozták meg, hanem azzal, hogy földi értelemben anyává válik. E szabály alóli kivételes esetekről tanúskodnak egyes mitológémák, mint például bizonyos keresztény utalások arra vonatkozólag, hogy a Szűzanya, aki persze eleve nem egy közönséges formát, hanem a Krisztusét vette magába, később a Mennyei Királynőjévé, vagyis Krisztus Király feleségévé-szeretőjévé válik. Az is megtörténhet, hogy a felvett forma olyan hatalmas, hogy a nő egy időre elveszíti ezt a szüzességet, ám később az visszaáll. Ez történik egyes lovagi legendákban, ahol a lovag egy szinte elérhetetlen özvegy kegyeire pályázik, akit csak magasrendűségének próbákon keresztüli bizonyításával nyerhet el, amikor is az özvegy ismét szüzi szeretővé válik.

Azt mondtuk, hogy korunk leányai igen zsenge korban elveszítik szellemi-mágikus szüzességüket, *és soha többé nem is nyerik azt vissza.*

Vannak tiszta, magasrendű nők, akik mindig szépek, és egyedül ők a szépek, és bizonyos értelemben ők maga a Szépség; és vannak állatias, földies, sötét, buta nők, akik pedig nem szépek, mert nem lehetnek szépek, és ha tíz lépésről szépnek tűnnek, akkor két lépésről már látszik, hogy nem azok, ha pedig két lépésről szépnek tűnnek, akkor közel hajolva az ember megborzong... Vannak továbbá sátáni nők, akik bizonyos értelemben ismét szépek lehetnek. Erre a látszólagos ellentmondásra vissza fogunk térni.

Értelmezhető-e mindez a nő primordiális kvalitása, a forma felvétele érdekében történő önátadás mentén? Itt paradoxonokba ütközünk, hiszen ez a kvalitás azt jelenti, hogy a nő képes magát alávetni a férfinak, vagyis hajlamosak lehetünk egyfajta passzivitásként értelmezni. Márpedig állatias vagy sötét nők is lehetnek nagyon passzívák, ők is hajlamosak és képesek lehetnek „alávetni” magukat a férfinak, mégsem lehetnek jó szeretők, nem lehetséges rájuk támaszkodva és velük együtt emelkedés, sőt általában éppen ellenkezőleg, süllyedés valósul meg. Szép és magasrendű nők ugyanakkor sok tekintetben aktívak, inspirálóak és intelligensek – nem feltétlenül a modern racionális intelligencia-felfogás értelmében –, úgy tűnik tehát, hogy ez áll közelebb a nő archetípusának mentális vetületéhez. Mentális struktúrájukat tekintve ilyenek azonban a sátáni nők is: ez a második paradoxon.

A megoldás abban rejlik, hogy a sötét és buta nő *azért sötét és buta, mert szellemi-mágikus értelemben nem szűz*, elveszítette primordiális női kvalitását, a szellemi formák felvételének képességét. Úgy veszítette el, hogy „frigyre lépett” egy khtonikus, föld alatti entitással, vagyis önmagát átadva felvette annak formáját. Fajtalankodott azzal. Lehet, hogy még születése előtt. Vagy már gyermekkorában. Benső élmények, a világnak egy bizonyos módon való átélése által. Esetleg környezete, vagy egy konkrét személy közvetítésével. Mivel pedig a történelmi ciklus előrehaladtával a második, alászállottabb női kvalitás kerül előtérbe, egyre nehezebb egy ilyen „frigy” után a szellemi-mágikus szüzesség visszaszerzése, különösen, ha az illető nő soha nem is kerül kapcsolatba olyan férfival, aki képes lenne a khtonikusnál magasabb rendű minőség felmutatására. E nő önátadása látszólagos lehet csupán, és a testi, vagy legfeljebb a lelki tartományra korlátozódik.

Egy ilyen szellemi-mágikus frigy megtörténhet azonban valamilyen emberfeletti entitással is. Ezt látjuk a Szűzanyánál, egyes női szenteknél, továbbá ez a női szerzetesség eredeti ideája. Ők a mesék aranykastélyba zárkózott királylányai, akiket csak akkor nyerhet el a zarándok, ha még magasabb kvalitásokat képes felmutatni, vagyis, ha ő maga is effektíven emberfeletti válik. Ha arra gondolunk, hogy a Szent Szűz a Szent Szellemtől fogant meg, akkor megértjük, hogy Őt ezek után csakis a Krisztus képes elnyerni.

A sátáni nő azért hasonlíthat megtevesztésig akár a legmagasabb rendűhöz, mert aminek a formáját magába vette, az egy igen magasrendű entitás: ne feledjük, a Sátán is angyal. A buta nő és a sátáni nő között az a különbség, hogy az előbbi egy már felbomlóban lévő, a megsemmisülés felé mutató formát vett magába, azt közvetíti, a Sátán maga azonban egyáltalán nem a semmi, ő nagyon is hatalmas, és arra törekszik, hogy *mások* semmisüljenek meg. Ezt a törekvést közvetíti a sátáni nő. Ő ezért első lépésben maga alatt akarja tudni a férfit. Végző soron romlásba akarja dönteni. Míg az állatias, buta nő csak a legalacsonyabb rendű férfiakat képes vonzani, addig a sátáni a magasrendűt is: és ha a férfi, legyen bármennyire kvalifikált, nem képes szétzúzni a varázst, ő is menthetetlenül elbukik.

Korunkban azért különösen nehéz a helyzet, mert azok a nők, akik ebben a szellemi-mágikus értelemben nem lépnek frigyre démoni, állati, növényi, vagy föld alatti entitások-

kal, vagyis sem nem állatiasak, sem nem buták; frigyre lépnek a Modernség Szellemével, amely viszont a Sátán egyenes ági leszármazottja. Ezért van az, hogy a modern nő maga alatt akarja tudni a férfit, hiszen minden, ami modern, a legalászállítottabb női értékek mentén zajlik. Míg eredetileg a szellemi hérosz, később az állatias hím, addig ma már a nőies, domesztikált férfi az ideál. A modern családok matriarchálisak, a férfi szerepe a teljesen női értékek mentén zajló élet külső fenntartására összpontosul. Szellemi tekintéllyel egyáltalán nem rendelkezik, és szellemi értelemben a modern nő nem is akar tőle semmit.

A modern nő tehát nem nő, mert teljesen elveszítette primordiális női kvalitását. Ám nem minden ma élő nő modern. Mint ahogy mi, lovagok is létezőnk még, úgy ma is lehetnek még valódi Szüzek, és olyan aranykastélyba zárkózott királynők, akik képesek számunkra további inspirációt nyújtani – meghaladásához annak, hogy pusztán csak emberek legyünk.

